

Papež: „Bůh nachází v našich selháních novou cestu ke své lásce.“

Benedikt XVI. opět odpovídá na otázky, které jsou v dnešní době aktuální. V Rakousku pokračoval v hluboké a prosté katechezi o existenci pravdy, o utrpení žen, o smyslu životního selhání, o důležitosti nedělní mše a o dalších tématech.

16.09.2007

Následují výňatky z nejdůležitějších kázání z cesty Benedikta XVI. do Rakouska (7. až 9. září).

V císařské rezidenci Hofburg:

EVROPA, PRAVDA A PRÁVO NA ŽIVOT

Papež řekl: „S vděčností můžeme konstatovat, že evropské země a Evropské společenství se nacházejí mezi těmi, kteří zásadně přispívají k mezinárodnímu rozvoji. Nicméně by měly také vzít do úvahy svůj politický význam před naléhavými výzvami a obrovskými tragédiemi, které představuje africký kontinent, např. metla AIDS, situace v Darfuru (Sudán), nespravedlivé využívání přírodních zdrojů a znepokojující obchod se zbraněmi.

Stejně tak nemůže politický a diplomatický závazek Evropy zapomenout na vážnou situaci na Středním východě, kde musí všichni

přispět k podpoře odmítání násilí, ke vzájemnému dialogu a k opravdu mírumilovnému soužití.

Také se musí rozšiřovat za pomoci vzájemných výměn vztahy s národy Latinské Ameriky a s národy asijského kontinentu.

Základní lidské právo, předpoklad ostatních práv, je právo na samotný život. To platí pro život od početí až po jeho přirozený zánik. Potrat proto nemůže být lidské právo, ale právě jeho opak. Je to hluboká společenská rána.

Když hovořím o tomto tématu, nevyjadřuji nějaký zvláštní církevní zájem. Spíše stojím na straně hluboce lidské a mluvím za ty, kteří se ještě nenarodili a nemohou mluvit. Nezavírám oči před problémy a konflikty mnoha žen a uvědomuji si, že důvěryhodnost našeho poselství závisí také na tom, co dělá samotná

církev pro dobro žen, které se nachází v této neutěšené situaci.

Vyzývám proto zodpovědné politické činitele, aby nedovolili, aby byly děti považovány za nějakou nemoc, nebo aby se rušily zákony, jejichž právní systém považuje potraty za nezákonné.“

Ve svatyni Mariazell:

TAM KDE JE BŮH, JE BUDOUCNOST

„Ježíšův rodokmen s jeho světlými i pochmurnými postavami, s jejich úspěchy i neúspěchy, nám ukazuje, že Bůh dovede psát rovně i po křivých řádcích našich lidských dějin. Bůh nám ponechává svobodu a přesto dokáže nalézt v našich selháních nové cesty, jak projevit svou lásku. Bůh neselehává.

Jít na pouť znamená mířit určitým směrem, kráčet k určitému cíli. To dává cestě a s ní spojené únavě svou

krásu. Mezi poutníky Ježíšova rodokmenu jsou i tací, kteří zapomněli na svůj cíl, a chtěli být tímto cílem sami sobě. Ale Pán vždy znovu probouzel ty, kteří se nechali pobídnout nostalgií po cíli a svůj život si zorientovali.

Podnět ke křesťanské víře a počátek církve Ježíše Krista byl proto možný, že v Izraeli existovali lidé s hledajícím srdcem, lidé, kteří se nezabydleli ve zvycích, ale pátrali po něčem větším: Zachariáš, Alžběta, Simeon, Anna, Marie a Josef, Dvanáctero apoštolů a mnozí jiní. Protože jejich srdce bylo plné očekávání, dokázali rozpoznat v Ježíši toho, kterého Bůh poslal, a stát se tak počátkem jeho univerzální rodiny.

Církev pohanských národů mohla vzniknout proto, že jak v oblasti Středoziemního moře, tak v Asii, kam přišli poslové Ježíše Krista, existovaly

osoby plné očekávání, které se nespokojovaly s tím, co dělají a jak myslí ostatní, nýbrž hledaly hvězdu, jež by jim ukázala cestu k samotné Pravdě, k živému Bohu.

Toto nepokojné a otevřené srdce potřebujeme. Je jádrem každého putování. I dnes se nestačí chovat a myslet jako druzí. Projekt našeho života jde mnohem dále.

Potřebujeme Boha, onoho Boha, který nám ukázal svou tvář a otevřel své srdce: Ježíše Krista.

Naše víra se rozhodně staví na odpor k rezignaci, která pokládá člověka za neschopného pravdy, jako by tato pravda byla pro něho byla příliš velká. Tato rezignace na pravdu je jádrem krize Západu, Evropy. Jestliže pro člověka žádná pravda neexistuje, nemůže v zásadě rozlišovat dobro od zla. Tehdy se velké a úžasné výdobytky vědy stávají pro člověka dvojsečnými: mohou mu odkrývat

netušené obzory, ale také ... se stát úděsnou hrozbu.

Pravdu potřebujeme. Jistě, v naší historii nalezneme důvody ke strachu, že víra v pravdu s sebou nese intoleranci. Pokud se nás tento strach zmocní, je třeba se podívat na Ježíše, jak ho vidíme zde ve svatyni Mariazell. Jako dítě v matčině náručí ... a jako ukřižovaného. Tyto dvě podoby nám říkají: pravda se neprosazuje vnější mocí, ... ale dává se člověku pouze prostřednictvím vnitřní moci své vlastní existence. Pravda dokazuje sama sebe v lásce. Nikdy není naším vlastnictvím, naším produktem, stejně jako není možné produkovat lásku, kterou můžeme pouze obdržet a předávat jako dar. Tuto vnitřní moc pravdy potřebujeme a jako křesťané v její sílu důvěřujeme. Musíme ji předávat právě tak, jak jsme ji obdrželi.

«Ukaž nám Ježíše»! Maria odpověděla tím, že nám ho představuje především jako dítě. Bůh se stal pro nás maličkým. Bůh nepřichází s vnější mocí, ale přichází v bezmocnosti své lásky, která je jeho silou. Vydává se do našich rukou. Prosí o naši lásku. Vybízí nás, abychom se stali maličkými, abychom sestoupili z našich vznešených trůnů a uměli se před Bohem chovat jako malé děti. Nabízí nám sebe. Prosí nás, abychom v něj důvěřovali a naučili se žít v pravdě a lásce. Dítě Ježíš nám také přirozeně připomíná všechny děti světa v nichž nám vychází vstříc: děti, které žijí v bídě; které jsou vykořisťovány jako vojáci; které nikdy nezažily lásku svých rodičů; které jsou nemocné a trpí, ale i ty, které jsou radostné a zdravé. Evropa je chudá na děti: chceme všechno sami pro sebe a zřejmě moc nevěříme v budoucnost. Země nebude mít budoucnost, pokud vyhasnou síly lidského srdce a

rozumu srdcem osvěceného, pokud přestane Boží tvář osvěcovat zemi. Budoucnost je tam, kde se nachází Bůh.

«Hledět na Krista.» Když tak činíme, uvědomíme si, že křesťanství je něco většího a něco jiného, než morální systém, řada požadavků a zákonů. Je to dar přátelství, které přetrvá život i smrt: «Už vás nenazývám služebníky, ale přáteli» (Jan 15,15), říká Pán svým učedníkům. Odevzdejme se tomuto přátelství.

Právě proto, že křesťanství je víc než morálka, že je darem přátelství, nese v sobě velký morální náboj, který je nám před výzvami naší doby tolik zapotřebí. Když budeme s Ježíšem Kristem a s jeho církví stále novým způsobem znovu číst Sinajské Desatero a pronikat do jeho hloubek, bude se nám jevit jako velká škola. Jedná se především o přitakání Bohu. Bohu, který nás miluje a vede, který

je nám oporou a nechává nám naši svobodu. Ba dokonce ji proměňuje v pravou svobodu (první tři přikázání). Je to přitakání rodině (čtvrté přikázání), životu (páté přikázání), zodpovědné lásce (šesté přikázání), solidaritě, přitakání společenské odpovědnosti a spravedlnosti (sedmé přikázání), pravdě (osmé přikázání) a přitakání úctě k bližním a všemu, co těmto bližním patří (deváté a desáté přikázání). Na základě síly našeho přátelství s živým Bohem žijeme toto mnohotvárné přitakání a zároveň ho neseme jako indikátor cesty v našem každodenním životě.“

V katedrále ve Vídni

DUŠE NEDĚLE

„«Sine dominico non possumus!» Bez Pánova daru, bez dne Páně nemůžeme žít - taková byla odpověď roku 304 některých křesťanů v Abitene v nynějším Tunisku, když byli přistiženi při slavení nedělní

eucharistie, která byla zakázána. Byli předvedeni před soudce, jenž se jich zeptal, proč konali křesťanskou bohoslužbu, ač věděli, že je přestoupení zákazu trestáno smrtí.

«Sine dominico non possumus». Ve slově dominico se neoddělitelně spojují dva významy, jejichž jednotu se musíme znovu naučit a vnímat. Je zde především Pánův dar, tím darem je Pán sám: Vzkříšený, jehož blízkost a kontakt mají křesťané zapotřebí, aby byli sebou samými. Nejedná se pouze o duchovní, vnitřní a subjektivní kontakt, ale setkání s Pánem je vepsáno do času prostřednictvím určitého dne. A tímto způsobem se vepíše do naší konkrétní, tělesné a komunitní existence, kterou je časnost. Dává našemu času a proto i našemu životu v jeho celku určitý střed a vnitřní řád. Pro ony křesťany nebyla nedělní eucharistie předpisem, ale byla to vnitřní nutnost. Bez Toho, kdo

udrhuje a zachovává náš život svou láskou, je samotný život prázdný. Nechat stranou nebo zradit tento střed by znamenalo odejmout samotnému životu jeho základ, jeho vnitřní důstojnost a krásu.

Je tento postoj tehdejších křesťanů důležitý i pro křesťany dneška? Ano, platí i pro nás, kteří potřebujeme vztah, jež nám je oporou, který dává našemu životu směr a obsah. I my máme zapotřebí se stýkat se Vzkříšeným, který je nám oporou až za smrt. Potřebujeme toto setkání, jež nás sjednocuje, dává nám prostor pro svobodu, a které nám umožňuje dohlédnout dál, než za aktivismus každodenního života, k tvůrčí lásce Boha, od něhož pocházíme a ke kterému jdeme.

Jestliže se pozorně vrátíme k dnešnímu evangelnímu úryvku a poslechneme si, co nám Pán říká, zalekneme se. «Kdo se nezřekne

všeho svého majetku a nevzdá se také všech příbuzenských vztahů, nemůže být mým učedníkem.»

Chtěli bychom namítnout: ale co to říkáš, Pane? Nemá snad svět zapotřebí právě rodinu? Nemá snad zapotřebí právě rodičovskou a mateřskou lásku, lásku mezi rodiči a dětmi, mezi mužem a ženou? Nemáme snad zapotřebí lásku k životu, žít radostně? Není snad potřeba lidí, kteří investují do dober tohoto světa a spravují zemi, jež nám byla svěřena, aby měli všichni účast na jejích darech? Nebyl nám snad svěřen úkol podílet se na rozvoji země a jejích dober?

Budeme-li Pána lépe poslouchat, a to v rámci všeho, co nám říká, potom pochopíme, že Ježíš od každého nevyžaduje totéž. Každý má svůj osobní úkol a způsob následování, který mu Pán připravil. ...

«Kdo svůj život pro mě ztratí...», říká Pán. Opustit co nejradikálněji sebe sama je jediný možný způsob, jak se nakonec nepropadnout do prázdnoty, ale do objetí věčné Lásky. Pouze láska Boha, který ztratil sebe sama pro nás, aby se nám dal, umožňuje i nám být svobodnými, ztratit a tak opravdu nalézt život ... Není nám k ničemu všechno vědění světa, pokud se nenaučíme žít, pokud se nenaučíme, co má v životě skutečnou cenu.

«Sine dominico non possumus!». Bez Pána a dne, který mu patří, se nedá uskutečnit zdařilý život. Neděle se v našich západních společnostech změnila ve víkend, volný čas. Volný čas, zvláště v moderním uspěchaném světě, je zajisté krásnou a potřebnou věcí. Ale pokud nemá volný čas svůj vnitřní střed, ze kterého pochází celková orientace, stane se nakonec prázdným časem, ze kterého nenačerpáme žádnou sílu a ani nás

neobčerství. Volný čas musí mít svůj střed - setkání s Tím, který je naším počátkem a naším cílem.

Právě proto, že v neděli jde o hluboké setkání s Kristem vzkříšeným, ve Slově a ve Svátosti, je v tomto dni obsažena celá realita. První křesťané slavili první den týdne jako den Páně, protože byl dnem vzkříšení. Ale velmi brzy si církve uvědomila také to, že první den týdne je i den stvoření. Den, kdy Bůh řekl: «Buď světlo!» (Gn 1,3).“

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-buh-nachazi-v-nasich-selhanich-novou-cestu-ke-sve-lasce/> (22.02.2026)